

POSTANOWIENIE

Dnia 19 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z wniosku S.K.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W.
o rentę rodzinną,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 19 września 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 7 kwietnia 2016 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 7 kwietnia 2016 r., sygn. akt III AUa (...), Sąd Apelacyjny w (...)
- w sprawie z wniosku S.K. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych
Oddziałowi w W. o rentę rodzinną – oddalił apelację wnioskodawcy od wyroku Sądu
Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Ś. z dnia 2 lipca 2015 r.,
sygn. akt VII U (...), oddalającego odwołanie wnioskodawcy od decyzji odmownej
organu rentowego z 29 kwietnia 2014 r.

Powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego wnioskodawca zaskarżył skargą
kasacyjną. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania
wskazano, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne „sprowadzające się
do pytania: - czy w przypadku sporządzenia odrębnych opinii przez biegłych lekarzy
i zakwestionowania przez stronę treści tych opinii Sąd może oddalić wniosek

dowodowy o powołanie opinii Instytutu jako kompleksowej opinii uwzględniającej odrębne ustalenia biegłych, a zatem uzyskać wspólną opinię, która może być zależna od interakcji zachodzącej pomiędzy tymi opiniami?”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna wnioskodawcy nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżący wykazał istnienie przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

W świetle utrwalonego już orzecznictwa Sądu Najwyższego dotyczącego przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne polega na sformułowaniu samego zagadnienia wraz ze wskazaniem konkretnego przepisu prawa, na tle którego to zagadnienie występuje oraz wskazaniu argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, w tym także na sformułowaniu własnego stanowiska przez skarżącego. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu

Najwyższego z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, LEX nr 1102817). Analogicznie należy traktować wymogi konstrukcyjne samego zagadnienia prawnego, formułowanego w ramach przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., oraz jego związek ze sprawą i skargą kasacyjną, która miałaby zostać rozpoznana przez Sąd Najwyższy. Zagadnienie prawne powinno: 1) być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571); 2) być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z dnia 22 października 2002 r., III CZP 64/02, LEX nr 77033 i z dnia 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179); 3) pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, LEX nr 864002; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, LEX nr 560504) i 4) dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (poważne) wątpliwości. Istotność zagadnienia prawnego konkretyzuje się zaś w tym, że w danej sprawie występuje zagadnienie prawne mające znaczenie dla rozwoju prawa i praktyki sądowej. Wymóg ten jest uzasadniony publicznymi celami rozpoznania przez Sąd Najwyższy skargi kasacyjnej (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 października 2007 r., V CSK 356/07, LEX nr 621243). Ograniczenie się przez skarżącego do pytania nie jest wystarczającym określeniem zagadnienia prawnego, jeżeli zagadnienie prawne nie zostało przedstawione bez odniesienia się do ogólnych problemów interpretacyjnych (postanowienie Sądu Najwyższego z 25 lutego 2008 r., I UK 332/07, LEX nr 452451).

Uwzględniając przedstawione założenia interpretacyjne należy stwierdzić, że autor rozpatrywanej skargi kasacyjnej nie przedstawia istotnego zagadnienia prawnego sprawy w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Przede wszystkim przedstawiona w uzasadnieniu wniosku kwestia, ograniczona jedynie do ogólnikowego pytania, nie została powiązana z żadnym przepisem (przepisami) prawa. Brakuje odpowiedniej jurydycznej argumentacji, którą wykazanoby, że w

sprawie rzeczywiście występuje istotne zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Uzasadnienie wniosku nie uwzględnia w swoich twierdzenia stanowiska zaskarżonego wyroku w zakresie oceny spornej w sprawie kwestii – oceny zdolności wnioskodawcy do pracy. W celu oceny tej kwestii Sądy prowadziły szerokie postępowanie dowodowe. Sąd pierwszej instancji dopuścił w sprawie dowód z opinii biegłych sądowych: nefrologa, neurologa, specjalistki od chorób zakaźnych oraz psychiatry i psychologa. Na podstawie tych opinii ustalono, że wnioskodawca nie jest nadal po 28 lutym 2014 r. osobą całkowicie niezdolną do pracy. Żaden z biegłych nie stwierdził, aby wnioskodawca był obecnie całkowicie niezdolny do pracy. Sąd drugiej instancji podzielając stanowisko Sądu pierwszej instancji stwierdził, że konieczność dopuszczenia innych opinii biegłych, oprócz tych które zostały już przeprowadzone, nie wystąpiła w rozpoznawanej sprawie, ponieważ opinie biegłych o specjalnościach adekwatnych do schorzeń wnioskodawcy wyjaśniają w sposób niebudzący wszystkie wątpliwości w sprawie. Biegli swoje opinie wydawali po zapoznaniu się z dokumentacją medyczną wnioskodawcy i aktualnymi wynikami badań, odebraniu od niego wywiadu i bezpośrednim badaniu. Biegli dobrze znali przebieg jego chorób, zwłaszcza chorób nerek, który jest dobrze udokumentowany. Ocena stanu zdrowia wnioskodawcy jest kompleksowa.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c.